

LA DONA QUE NO TANCAVA LES PORTES

Un relat de: [angela nin](#)

LA DONA QUE NO TANCAVA LES PORTES

La Remei estava amoïnada. Feia una temporada que s'oblidava d'una cosa tan normal com era tancar les portes. Això li va començar a passar uns mesos després de perdre el pobre Pere. Es trobava desorientada, anava d'esma per tot arreu, i quan havia començat una cosa, la deixava a mig fer i en començava una altra. A la cuina, obria un calaix per agafar un drap, se'l deixava obert i anava al menjador a traure la pols. Tornava a la cuina, tenia el cap a tres quarts de quinze, i patapam!!! Un cop al genoll amb el calaix que no havia tancat.

Al quarto de bany, obria un armari de sota el lavabo per agafar una tovallola. De sobte, es recordava que potser la rentadora ja s'havia parat i anava disparada a traure la roba per estendre-la. Quan tornava al quarto de bany, pensava en les musaranyes, i apa!!! Un cop al sec de la cama.

I altre cop a la cuina. Obria l'armari per agafar un got, i llavors s'adonava que si volia menjar el bistec per dinar l'havia de traure unes hores abans del congelador. Obria la nevera, l'agafava, el treia i es cremava les mans de la crosta de gel que l'envoltava. Pendent de la fredor, es va girar d'una revolada, i el cap va topar amb la porta de l'armari. Gairebé va perdre el coneixement i mig trontollant va anar a posar-s'hi aigua freda, però li va quedar un nyanyo que deu ni do!!!

Estava desesperada, i fins i tot li havia passat pel cap d'anar al metge per si tenia alguna cosa important.

L'assumpte de les portes la tenia capficada perquè, encara que s'esforçava per concentrar-se, no se'n podia sortir.

Quan es van casar, amb el Pere van anar a viure en un xalet d'una urbanització als afores, però ara ja estava ben bé al centre de la ciutat. Ell treballava en un poble de la vora, i va decidir comprar-se una moto. Al cap i a la fi, només estava a uns deu quilòmetres de distància. A la Remei no li feia cap gràcia.

-No sé quina dèria t'ha agafat, amb això de la moto. És molt perillós, qualsevol dia tindrem un disgust!

-Dona, no cridis el mal temps! La moto és molt còmoda, passa per tot arreu i la pots aparcar en qualsevol lloc.

El mal averany de la Remei, malauradament, es va fer realitat. Aquell matí havia fet molt fred. En un revolt de la carretera, abans d'entrar al poble, el Pere va trepitjar una placa de gel, la moto va lliscar i ell va sortir volant, amb tan mala sort, que venia un altre cotxe i el va atropellar. Va morir a l'acte.

Com que no tenia fills ni germans, la Remei no tenia ningú amb qui parlar ni amb qui descarregar tot el dolor i l'angoixa que la rosegava per dins. Es sentia molt abatuda, trista i sense ganes de fer res. Afortunadament, es coneixien tots els veïns, i després de la mort del pobre Pere, la Rosa, la seva veïna més propera, li feia companyia algunes tardes per distreure-la.

El xalet tenia una reixa metàl·lica a peu de carrer. Un petit caminó entapissat de graveta feia cap al peu d'una escala de sis esglaons que arribaven a la porta d'entrada. Aquell matí la Remei va anar com cada divendres al mercat. Aprofitava per fer la compra de la setmana i s'endua un carret on hi posava la carn, el peix, la verdura, la fruita, el pa els ous i les ampolles d'aigua i de llet.

Sempre es topava amb alguna coneguda que aprofitava per preguntar-li com es trobava, i ella deia que encara pensava en el Pere i que es sentia molt sola. Era molt apassionat, i li havia encomanat aquesta passió a la Remei, i després de conviure junts vint-i-cinc anys, trobava a faltar els seus petons, les seves abraçades i... també altres coses.

Va arribar a casa cansada i acalorada. Era un dia de primers de juliol, i el sol escalfava de valent. Va empènyer la reixa, que només la tancava a la nit, va pujar el carretó, ple a vessar, per les escales; es va posar la mà a la butxaca i va agafar les claus per obrir la porta. Quan va posar la clau al pany, es va adonar que estava oberta.

-Verge Santa!!! (La Remei, tot i que no era creient, quan s'enclarava a una dificultat, esmentava sants i verges, com feia la seva mare). Això ja passa de taca d'oli!!! Mira que deixar-me la porta del pis oberta...demà aniré al metge!

Al cap d'uns dies, la seva veïna Rosa la va sentir cantar mentre estenia la roba. Un altre dia, mentre regava les plantes, també cantava feliç. Llavors es va recordar que li havia comentat que volia anar al metge, i va pensar que la visita li havia fet efecte perquè estava molt més animada.

Un matí, la Rosa va veure que la Remei sortia de casa amb una bossa molt grossa. No era tafanera, però ja feia dies que la trobava diferent, i es preguntava que coi li havia donat aquell metge. L'endemà a la tarda, la va veure sortir amb una altra bossa enorme. No va poder aguantar més, i se li va adreçar.

-Caram, Remei, estàs molt contenta darrerament. Veig que et va provar anar al metge, eh? I et veig molt enfeïnada amb tantes bosses amunt i avall.

-Al metge? No, si no hi vaig anar pas, al metge. El que passa és que em trobo millor, molt millor. Dons mira, he anat a portar a la parròquia tota la roba del Pere, que només em fa nosa i ja no em serveix per res. Apa, adéu Rosa, vaig a fer el sopar. Ja ens veurem!

A l'entrar a casa, va anar directa a la seva habitació. De sobte, es va trobar envoltada d'uns braços forts i amples. Mentre l'abraçava, li feia petons al clatell i la Remei ja es va començar a estremir. Es va girar, i ell la va tirar damunt del llit i li va començar a traure la roba amb delit, mentre li deia fluixet, fluixet a cau d'orella:

-Sort que et vas deixar la porta oberta aquell matí que jo et venia a fer una oferta per canviar-te de companyia del gas...i quan vaig marxar em vas entaforar les claus de casa teva a la butxaca dels pantalons...

-Sí, i sort que m'havies esperat, perquè mira que si t'haguessis cansat i haguessis marxat...no m'ho puc ni imaginar!- li va dir la Remei mentre notava que el seu cos es fonia amb el d'ell.